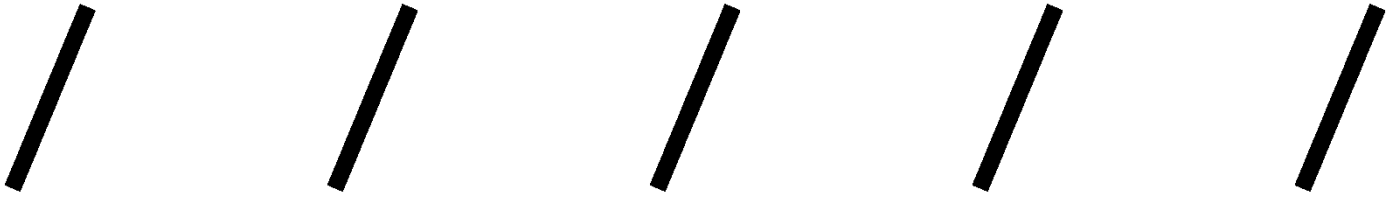

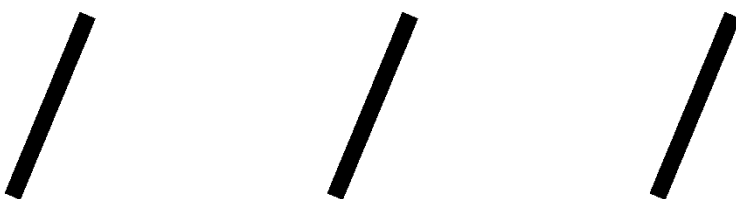
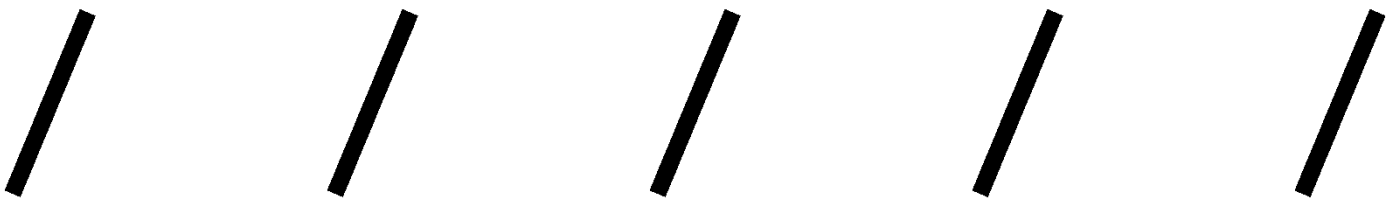

ORDE VAN
VLAAMSE
BALIES

VOORSTEL

**(Voor)ontwerp van decreet
tot wijziging van het decreet
van 25 april 2014
betreffende de
omgevingsvergunning op
het vlak van de dossiertaks.**

OVB

**(Voor)ontwerp van decreet tot
wijziging van het decreet van 25
april 2014 betreffende de
omgevingsvergunning op het vlak
van de dossiertaks.**

04/05/21

MEMORIE VAN TOELICHTING

SAMENVATTING

Dit ontwerp van decreet wijzigt artikel 12 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning zodat een dossiertaks niet verschuldigd is door elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die optreedt als beroepsindieners, maar enkel per administratief beroepschrift, ongeacht of het een individueel of een collectief beroepschrift betreft. Op grond van het gelijkheidsbeginsel wordt dit principe onmiddellijk doorgetrokken naar de indieners van een aanvraag van een omgevingsvergunning of een verzoek tot bijstelling ervan.

1. ALGEMENE TOELICHTING**1.1. SITUERING EN PROBLEEMSTELLING**

Artikel 12 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna: Omgevingsvergunningsdecreet) regelt de dossiertaks. Met uitzondering van de beroepsindieners vermeld in artikel 53, 3° tot en met 6° Omgevingsvergunningsdecreet, is *'elke natuurlijke persoon of rechtspersoon'* een dossiertaks verschuldigd in de volgende gevallen:

- 1° bij het indienen van een vergunningsaanvraag in eerste aanleg bij de Vlaamse Regering of de gewestelijke omgevingsambtenaar;
- 2° bij het indienen van een beroep tegen een beslissing in eerste aanleg over een aanvraag tot omgevingsvergunning, behalve in het geval van een beroep tegen een stilzwijgende weigering;
- 3° bij het indienen van een beroep tegen beslissing in eerste aanleg over een verzoek tot bijstelling, behalve in het geval van een beroep tegen een stilzwijgende weigering.

De dossiertaks bedraagt € 500 in het geval van een aanvraag, vermeld in 1°, die behandeld wordt overeenkomstig de gewone procedure, en € 100 in alle andere gevallen.

Aanvankelijk stelde artikel 10 van het ontwerp van decreet betreffende de omgevingsvergunning dat aan elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep indient bij de Vlaamse Regering of de gewestelijke omgevingsambtenaar een variabele retributie kon worden gevraagd voor de behandeling van het beroep in functie van de kosten die de overheid zou maken voor een vlotte en efficiënte vergunningverlening. De retributie kon verschillen naarmate de aard van het dossier.

De huidige dossiertaksregeling in artikel 12 van het Omgevingsvergunningsdecreet is het gevolg van amendement 14.¹ De indieners van dit amendement wilden een systeem invoeren waarbij de hoogte van het te betalen bedrag niet noodzakelijk in verhouding staat tot de complexiteit van de dossierbehandeling. Dat zou wel het geval geweest zijn indien er voor retributies werd geopteerd. Overigens legden artikel 19*bis* van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet), en artikel 4.7.21., §5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) een dossiertaks (of -vergoeding) op aan de beroepsindieners in plaats van een retributie. De dossiertaks in artikel 19*bis* van het Milieuvergunningsdecreet was verschuldigd per beroepsindieners, terwijl die in artikel 4.7.21., §5 VCRO was verschuldigd per administratief

¹ Parl.St. Vlaams Parlement 2013-2014, 2334, nr. 6, 3-4.

beroepschrift, ook voor collectieve beroepschriften.² Deze regelingen hadden tot doel de bestuurlijke geschillenbeslechting te stroomlijnen en te versnellen.³

Het Departement Omgeving heeft sinds de inwerkingtreding van het Omgevingsvergunningsdecreet echter nooit dossiertaks geheven ten laste van elke beroepsindiener, maar enkel per ingediend administratief beroepschrift.⁴ Er was dus alleen een dossiertaks van € 100 verschuldigd, ongeacht het aantal natuurlijke personen of rechtspersonen van wie het administratief beroepschrift uitging.

In zijn arrest van 18 maart 2021 heeft de Raad voor Vergunningsbetwistingen deze jarenlange praktijk van het Departement Omgeving verworpen (arrest nr. RvVb-A-2021-0764). *In casu* had de advocaat van de verzoekers een administratief beroepschrift ingediend namens 55 omwonenden (van wie er twee als verzoekers voor de Raad optraden) tegen de omgevingsvergunning die verleend was aan de tussenkomenende partij. Bij dat beroepschrift werd een bewijs van betaling van een dossiertaks van € 100 gevoegd. Dat betekende volgens de tussenkomenende partij dat het administratief beroep enkel ontvankelijk was in hoofde van de eerste persoon die voorkomt op het administratief beroepschrift. Bijgevolg had alleen die persoon het georganiseerd administratief beroep uitgeput. Die trad echter niet op als verzoeker in de procedure voor de Raad. Omdat het verzoekschrift dus uitging van verzoekers die het administratief beroep niet hadden uitgeput, was het onontvankelijk op basis van artikel 105, §2, tweede lid van het Omgevingsvergunningsdecreet, zo poneerde de tussenkomenende partij.

De Raad volgde de stelling van de tussenkomenende partij slechts gedeeltelijk. De Raad overwoog dat artikel 12 van het Omgevingsvergunningsdecreet inderdaad een dossiertaks oplegt van € 100 per natuurlijke persoon of rechtspersoon, zodat in dit geval slechts één persoon op ontvankelijke wijze een administratief beroep heeft ingediend en dus voldaan heeft aan de uitputtingsvereiste. De gevolgtrekking van de tussenkomenende partij was echter te formalistisch. De Raad achtte het verzoekschrift wel ontvankelijk in hoofde van één van beide verzoekers. Er was immers eenmaal dossiertaks betaald en de verwerende partij had het administratief beroep ontvankelijk verklaard. De Raad nam dus aan dat één van beide verzoekers aan de uitputtingsvereiste had beantwoord.

Kortom, volgens de Raad is er een dossiertaks van € 100 verschuldigd per natuurlijke persoon of rechtspersoon van wie het administratief beroepschrift uitgaat. Anders is het administratief beroep in hoofde van degenen voor wie geen dossiertaks werd betaald, onontvankelijk. Dat betekent dat ze niet voldoen aan de uitputtingsvereiste en zich dus achteraf niet tot de Raad kunnen wenden.

1.2. ANALYSE EN VOORGESTELDE REGELING

De huidige dossiertaksregeling in artikel 12 van het Omgevingsvergunningsdecreet valt duurder uit dan de regelingen die ze vervangt in artikel 19*bis* van het Milieuvergunningsdecreet en artikel 4.7.21., §5 VCRO. Wanneer natuurlijke personen en rechtspersonen zich onder de oude regeling wensten te verzetten tegen een stedenbouwkundige vergunning en een milieuvergunning voor een inrichting waarvan ze hinder konden ondervinden (categorieën vermeld in artikel 4.7.21., §2, 3° VCRO en artikel 24, §1, 5° van het Milieuvergunningsdecreet), dan waren ze één dossiertaks van € 62,5 verschuldigd onder artikel 4.7.21., §5 VCRO, zelfs in geval van een collectief beroep, én een dossiertaks van € 6,2 voor iedere beroepsindiener onder artikel 19*bis* van het Milieuvergunningsdecreet. Indien er 10 beroepsindieners waren, was er dus een dossiertaks van € 124,5 verschuldigd, d.i. de som van één dossiertaks van € 62,5 en tien dossiertaksen van € 6,2. Onder artikel 12 van het Omgevingsvergunningsdecreet zou vandaag echter een dossiertaks

² Bevestigd door GwH 12 februari 2015, nr. 17/2015, B.7.1.

³ Over artikel 4.7.21, §5 VCRO, zie *Parl.St.* Vlaams Parlement 1998-1999, 1332, nr. 8 : “De minister is er bovendien van overtuigd dat de dossiervergoeding van 2500 frank potentiële indieners van verzoekschriften tot andere gedachten zal brengen.”

⁴ Zie <https://www.omgevingsloketvlaanderen.be/beroep-indienen-dossiertaks-en-rolrecht> (laatst geraadpleegd op 9 april 2021; zie bijlage).

van € 1000 verschuldigd zijn, d.i. de som van tien dossiertaksen van € 100, indien 10 beroepsindieners zich wensen te verzetten tegen een omgevingsvergunning.

De indieners zijn van oordeel dat de toegenomen kostprijs onder de huidige regeling, zeker na de recente strenge invulling door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, a) het recht op toegang tot de rechter in milieuaangelegenheden terugschroeft, en zo b) afbreuk doet aan het *standstill*-beginsel in artikel 23 van de Grondwet. Verder blijkt dat c) het Departement Omgeving sinds de inwerkingtreding van het Omgevingsvergunningsdecreet steeds één dossiertaks heeft aangerekend, ongeacht of het een individueel, dan wel een collectief administratief beroepschrift betrof.

a) Recht op toegang tot de rechter

De dossiertaks vormt een beperking op het recht op toegang tot de rechter, zoals gewaarborgd door artikel 13 van de Grondwet, artikel 6 EVRM, artikel 47 van het Handvest, en, meer relevant, artikel 9 van het Verdrag van 25 juni 1998 'betreffende de toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden' (Verdrag van Aarhus).

Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan de toegang tot de rechter worden onderworpen aan ontvankelijkheidsvoorwaarden. Die voorwaarden mogen de toegang tot de rechter niet dermate beperken dat afbreuk wordt gedaan aan de essentie zelf ervan. Dat is het geval als een beperking niet redelijk evenredig is met het legitieme doel. De verenigbaarheid van een dergelijke beperking met het recht op toegang tot de rechter hangt af van de bijzonderheden van de in het geding zijnde procedure en wordt in het licht van het proces in zijn geheel beoordeeld.⁵

Artikelen 9.2 en 9.4 van het Verdrag van Aarhus verzetten zich echter niet tegen een verplichting voor de leden van het publiek dat (waarschijnlijk) gevolgen ondervindt van of belanghebbende is bij milieubesluitvorming (betrokken publiek) om eerst de georganiseerde administratieve beroepsprocedure te doorlopen alvorens een jurisdictionele beroepsprocedure te kunnen opstarten tegen een voor hen nadelige administratieve beslissing, zoals voorzien in artikel 105, §2, tweede lid van het Omgevingsvergunningsdecreet. Die georganiseerde administratieve beroepsprocedure mag wel *niet onevenredig kostbaar* zijn.

Ook artikel 25, lid 4 van richtlijn 2010/75/EU van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 inzake industriële emissies,⁶ en artikel 11, lid 4 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten,⁷ bepalen dat de beroepsprocedures *niet buitensporig kostbaar* mogen zijn. Dit criterium heeft eveneens betrekking op administratieve en jurisdictionele beroepsprocedures.

In 2013 heeft het Europees Hof van Justitie het begrip *niet buitensporig kostbaar* geïnterpreteerd, weliswaar in verband met jurisdictionele procedures.⁸ Het Hof stelde vast dat de Uniewetgever een 'ruime toegang tot de rechter' wilde waarborgen vanuit de bekommernis om de kwaliteit van het milieu in stand te houden, te beschermen en te verbeteren en het publiek daartoe een actieve rol te laten spelen. Het vereiste dat jurisdictionele procedures niet buitensporig kostbaar mogen zijn op milieugebied komt voort uit de eerbiediging van het in artikel 47 van het Handvest neergelegde recht op een doeltreffende voorziening in rechte en van het doeltreffendheidsbeginsel. Die vereisen dat de procedureregels voor vorderingen die worden ingediend ter bescherming van de rechten die de justitiabelen aan het Unierecht ontlenuen, de uitoefening van die rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk mogen maken. Onder verwijzing naar de *implementation*

⁵ GwH 14 maart 2019, nr. 46/2019, B.4.4.

⁶ Pb.L. 17 december 2010, 334, 17-119.

⁷ Pb.L. 28 januari 2012, 26, 1-21.

⁸ HvJ 11 april 2013, nr. C-260/11, ECLI:EU:C:2013:221, 35

guide bij het Verdrag van Aarhus komt het Hof tot de conclusie dat het betrokken publiek er dus niet van weerhouden mag worden om een binnen de werkingssfeer van bovenstaande richtlijnen vallend beroep in rechte in te stellen of voort te zetten door de financiële last die hieruit kan voortvloeien. Het belang van de persoon die zijn rechten wil verdedigen en het algemeen belang dat verband houdt met de bescherming van het milieu moeten daarbij in rekening worden gebracht.

Wanneer de nationale rechter zich moet uitspreken over het buitensporige karakter van een jurisdictionele milieuprocedure voor de betrokkene, mag hij zich volgens het Hof niet uitsluitend baseren op diens economische situatie, maar moet hij eveneens een objectieve analyse maken van het bedrag van de kosten. De kosten van een procedure mogen de financiële mogelijkheden van de betrokkene niet te boven gaan, noch in elk geval objectief gezien kennelijk onredelijk zijn.

Volgens het Hof mag de analyse van de economische situatie van de betrokkene niet uitsluitend gebaseerd zijn op de geschatte financiële mogelijkheden van de ‘gemiddelde’ verzoeker, omdat zulke gegevens slechts weinig met de situatie van de betrokkene kunnen te maken hebben. De nationale rechter kan verder rekening houden met de situatie van de betrokken partijen, de redelijke kans van slagen van de verzoeker, het belang dat voor de verzoeker en voor de bescherming van het milieu op het spel staat, de complexiteit van het toepasselijke recht en van de toepasselijke procedure, het mogelijk roekeloze karakter van de verschillende beroepstadiën en het bestaan van een nationaal stelsel van rechtsbijstand of een regeling tot beperking van de proceskosten.

Mutatis mutandis gelden dezelfde principes ook voor de decreetgever wanneer hij administratieve beroepsprocedures uittekent die het betrokken publiek moet doorlopen om toegang te krijgen tot jurisdictionele beroepsprocedures. *In casu* kan worden vastgesteld dat een dossiertaks van € 100 per beroepsindiener de administratieve beroepsprocedure buitensporig kostbaar maakt voor de leden van het betrokken publiek en derhalve ook hun recht op toegang tot de rechter schendt.

De huidige regeling is immers objectief gezien kennelijk onredelijk ten aanzien van haar legitieme doelstelling. In de eerste plaats dreigt ze minder kapitaalkrachtige leden van het betrokken publiek ervan te weerhouden zich aan te sluiten bij een collectief administratief beroep. In achtergestelde wijken, of bij projecten met een grote ruimtelijke impact, kan dat ervoor zorgen dat een volledige mobilisatie van het betrokken publiek tegen een beslissing waarvoor lokaal geen draagvlak bestaat – en dus een krachtig politiek signaal – uitblijft.

Dat risico is des te groter nu er in de tweede plaats geen regeling bestaat die in een terugbetaling voorziet van de dossiertaks wanneer de beroepsindieners gelijk krijgen. De afdeling Wetgeving van de Raad van State had daar nochtans toe opgeroepen in een advies, omdat de inwilliging van het administratief beroep impliceert dat het bestuur in eerste aanleg een onterechte beslissing genomen heeft.⁹ Ook is er geen kwijtschelding van de dossiertaks mogelijk, bijvoorbeeld voor zij die niet over deze middelen beschikken. Verder maakt de taks geen deel uit van de kosten die krachtens artikel 33 van het decreet van 4 april 2014 ‘betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges’ door de Raad voor Vergunningsbetwistingen ten laste kan worden gelegd van de partij die ten gronde ongelijk krijgt. Er bestaan dus geen procedureel toegankelijke opties om een dossiertaks te recupereren.

Verder is het onlogisch een dossiertaks per beroepsindiener aan te rekenen. De administratie zal het administratief beroepschrift *hoe dan ook* devolutief moeten behandelen, of het nu een individueel of een collectief beroep betreft. Bijgevolg gaat er geen ‘filterende’ werking uit van de huidige regeling. Ook neemt de complexiteit van het toepasselijke recht of van de toepasselijke procedure niet toe naargelang het aantal beroepsindieners, opnieuw gelet op het devolutief

⁹ Adv.RvS van 12 november 1990, nr. 20.359/1/8 over een voorontwerp van decreet “houdende bepalingen tot uitvoering van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap”, 38-39 (zie *Parl.St. Vlaamse Raad 1990-1991*, nr. 424/1).

karakter van het administratieve beroep. Het valt dus niet in te zien waarom in het ene geval een dossiertaks van slechts € 100 verschuldigd is, en in het andere geval een meervoud daarvan. Het feit dat er geen gegronde reden bestaat om de dossiertaks te vermenigvuldigen met het aantal beroepsindieners klemt des te meer omdat de huidige regeling net tot doel had om af te stappen van variabele retributies naargelang de complexiteit van de dossierbehandeling door de overheid.

b) *Standstill*-beginsel

Artikel 23 van de Grondwet bepaalt dat ieder het recht heeft om een menswaardig leven te leiden. Daartoe waarborgen de onderscheiden wetgevers, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen. Een van die rechten is het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu.

Volgens het Grondwettelijk Hof impliceert artikel 23 van de Grondwet een *standstill*-verplichting die eraan in de weg staat dat de bevoegde wetgever het beschermingsniveau dat geboden wordt door de van toepassing zijnde wetgeving in aanzienlijke mate vermindert, zonder dat daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang.¹⁰

Hierboven bleek dat de toegenomen kostprijs voor de indiening van een administratief beroep het recht op toegang tot de rechter terugschroeft voor minder kapitaalkrachtige personen, terwijl het filtereffect ervan toch kan betwijfeld worden. Uit de erg summiere toelichting bij amendement 14, dat artikel 12 van het Omgevingsvergunningsdecreet heeft ingevoegd, blijkt niet dat er redenen van algemeen belang zijn die de toegenomen kostprijs rechtvaardigen.

c) Voorgestelde regeling

Om deze redenen wordt voorgesteld om artikel 12 van het Omgevingsvergunningsdecreet te wijzigen zodat een dossiertaks niet verschuldigd is door elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die optreedt als beroepsindieners, maar enkel per administratief beroepschrift, ongeacht of het een individueel of een collectief beroepschrift betreft. Op grond van het gelijkheidsbeginsel wordt dit principe meteen doorgetrokken naar de indieners van een aanvraag van een omgevingsvergunning of een verzoek tot bijstelling ervan.

Deze wijziging heeft geen financiële impact. Het Departement Omgeving hanteert, zoals gezegd, al sinds 2014 de regel dat er slechts één dossiertaks van € 100 verschuldigd is per administratief beroepschrift, ongeacht of het een individueel of een collectief beroepschrift betreft. De provincies hanteren overigens dezelfde regel wanneer een aanvraag voor een omgevingsvergunning uitgaat van meerdere personen.¹¹

¹⁰ GwH 31 mei 2018, nr. 62/2018, B.8.3.; GwH 10 oktober 2019, nr. 129/2019, B.7.1.; GwH 10 oktober 2019, nr. 131/2019, B.7.1.

¹¹ Zie de gelijklopende provinciale reglementen van **Antwerpen**: [provinciaal reglement van 26 januari 2017 betreffende het betalen van een dossiervergoeding bij de indiening van een omgevingsvergunningsdossier](#); **West-Vlaanderen**: [provinciaal reglement van 23 februari 2017 betreffende het betalen van een dossiervergoeding bij de indiening van een omgevingsvergunningsdossier](#); **Limburg**: [provinciaal reglement van 18 januari 2017 betreffende het betalen van een dossiervergoeding bij de indiening van een omgevingsvergunningsdossier](#); **Vlaams-Brabant**: [provinciaal reglement van 7 februari 2017 betreffende het betalen van een dossiervergoeding bij de indiening van een omgevingsvergunningsdossier](#). Deze provinciale reglementen bepalen dat “de dossiertaks verschuldigd is door de natuurlijke persoon of rechtspersoon die de aanvraag of het verzoek indient”. Het provinciaal reglement van **Oost-Vlaanderen** is het enige dat bepaalt dat “de dossiertaks verschuldigd is door *elke* natuurlijke persoon of rechtspersoon die de aanvraag of het verzoek indient”: [provinciaal reglement van 22 februari 2017 betreffende het betalen van een dossiervergoeding bij de indiening van een omgevingsvergunningsdossier](#). Nochtans stellen alle provinciale reglementen dat “er één dossiervergoeding verschuldigd [is] per aanvraag”.

2. ARTIKELGEWIJZE COMMENTAAR

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen commentaar.

Artikel 2

Dit artikel wijzigt het eerste lid van paragraaf 1 van artikel 12 van het Omgevingsvergunningsdecreet en voegt er een derde lid aan toe om duidelijk te maken dat de dossiertaks slechts éénmaal verschuldigd is in geval van een collectieve aanvraag of een collectief beroep.

Eenzijds stelt de eerste zin van het eerste lid niet langer dat “elke natuurlijke persoon of rechtspersoon” een dossiertaks verschuldigd is, wel dat er een dossiertaks verschuldigd is in de daarop volgende gevallen. Het vloeit uit de bepaling zelf voort dat de aanvrager van een vergunning of de indiener van het beroep de dossiertaks verschuldigd is. Anderzijds stelt een nieuw derde lid uitdrukkelijk dat de dossiertaks slechts éénmaal verschuldigd is in geval de aanvraag uitgaat van meer dan één natuurlijke persoon of meerdere rechtspersonen.

BIJLAGE OMGEVINGSLOKET

Dossiertaks en rolrecht bij beroepen

Dossiertaks

Er moet een dossiertaks betaald worden aan de bevoegde overheid bij het indienen van een beroep tegen een beslissing over:

- een omgevingsvergunningsaanvraag
- een verzoek tot bijstelling van de milieuvoorwaarden
- een verzoek tot bijstelling van de omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden

De deputatie is bevoegd voor beroepen tegen beslissingen van het college van burgemeester en schepenen. De Vlaamse overheid is bevoegd voor beroepen tegen beslissingen van de deputatie.

In onderstaande tabel vindt u een overzicht van de bedragen van de **dossiertaks per provincie** alsook het rekeningnummer waarop u het bedrag stort.

Type dossier	Antwerpen	Limburg	Oost-Vlaanderen	Vlaams-Brabant	West-Vlaanderen
Beroep tegen beslissing CBS	100 euro	100 euro	100 euro	100 euro	100 euro
Rekeningnr.	IBAN: BE38 7765 9774 0672 BIC: GKCCBEBB	IBAN: BE18 0910 1811 3565 BIC: GKCCBEBB	IBAN: BE92 0960 0055 3123 BIC: GKCCBEBB	IBAN: BE55 0910 2163 2544 BIC: GKCCBEBB	IBAN: BE21 0910 1313 1203 BIC: GKCCBEBB

In onderstaande tabel vindt u het bedrag van de **dossiertaks bij de Vlaamse overheid** alsook het rekeningnummer waarop u het bedrag stort.

Type dossier	Vlaamse Overheid
Beroep tegen beslissing deputatie	100 euro
Rekeningnr.	IBAN: BE04 3751 1109 9031

Uitzonderingen op de dossiertaks

- een beroep tegen een stilzwijgende weigering.
- een beroep ingediend door het betrokken college van burgemeester en schepenen en door de betrokken adviesinstanties op voorwaarde dat ze tijdig advies hebben verleend of ten onrechte niet om advies werden gevraagd.
- een beroep tegen schorsing of opheffing van de vergunning voor de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit.

Rolrecht

Als u een beroep indient **bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen** tegen een beslissing van de deputatie of de Vlaamse Regering is er een rolrecht verschuldigd van:

Type dossier	Raad voor Vergunningsbetwistingen
Indienen van een verzoekschrift tot vernietiging	200 euro
Indienen van een verzoekschrift tot schorsing of tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid	100 euro

Het rolrecht moet betaald worden binnen een termijn van 15 dagen, die ingaat de dag na de betekening van het verzoek door de griffier van de Raad. Als het bedrag niet binnen de termijn van 15 dagen is gestort, wordt het beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Figuur 1 - Beroep indienen: dossiertaks en rolrecht (Omgevingsloket)

ONTWERP VAN DECREET

Op voorstel van de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme;

Na beraadslaging;

DE VLAAMSE REGERING BESLUIT:

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Inleidende bepaling

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijziging van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning

Art. 2. In artikel 12 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° In paragraaf 1, eerste lid wordt de eerste zin vervangen als volgt:

'Er is een dossiertaks verschuldigd in de volgende gevallen:'

2° Aan paragraaf 1 wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

'Indien meer dan één natuurlijke persoon of meerdere rechtspersonen een aanvraag of beroep indienen, is de dossiertaks slechts éénmaal verschuldigd.'

Brussel, [...] 2021

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme,

Zuhal DEMIR